

Sygnatura akt I C 1872/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Ratajska

Protokolant: Piotr Śmieszek

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. S.

sprawy z powództwa B. N. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powódki B. N. (1) kwotę 20.150 zł (dwadzieścia tysięcy sto pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) od dnia 29 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i od kwoty 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) od dnia 13 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a następnie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 20.150 zł (dwadzieścia tysięcy sto pięćdziesiąt złotych) od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powódki B. N. (1) kwotę 2.434 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 1.008 zł (tysiąc osiem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

(...)

Sygn. akt: I C 1872/15

UZASADNIENIE

W dniu 13 grudnia 2013 r. powód B. N. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 20.150 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 20 000 zł liczonymi od dnia 29 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 150 zł od dnia 13 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że dochodzone roszczenie obejmuje zadośćuczynienie w kwocie 20 000 zł za krzywdę wywołaną wypadkiem drogowym, jakiemu uległ w dniu 20 stycznia 2012 r. Wyjaśnił, iż sprawca przedmiotowego zdarzenia – ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń – wskutek niezachowania należytej ostrożności doprowadził do potrącenia znajdującego się na przejściu dla pieszych powoda, w następstwie czego doznał on obrażeń ciała w postaci wielołamowego otwartego złamania dalszej części podudzia prawego, urazu głowy, urazu klatki piersiowej i brzucha oraz stłuczeń ciała. Powód zaznaczył, iż ubezpieczyciel sprawcy wypadku, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wypłacił mu z tytułu zadośćuczynienia kwotę 15 000 zł oraz przyznał zwrot kosztów leczenia w kwocie 900 zł. W ocenie strony powodowej wypłacone świadczenie nie było jednak adekwatne do doznanego uszczerbku na zdrowiu, w tym cierpień fizycznych i psychicznych związanych

z przedmiotowym zdarzeniem drogowym. Powód podkreślił, iż wypadek spowodował u niego cierpienia fizyczne, ale również negatywnie wpłynął jego sferę psychiczną, wywołując przeświadczenie o wykluczeniu z normalnych stosunków społecznych. Zaznaczył, że w następstwie odniesionych obrażeń stał się osobą bezrobotną, musiał także zrezygnować z aktywności fizycznej. Wyjaśnił, iż pismem z dnia 27.04.2013 r. wezwał pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia w dalszej kwocie 20 000 zł, jednakże ubezpieczyciel nie stwierdził podstaw do zmiany uprzednio zajętego stanowiska. Powód wyjaśnił, iż domaga się nadto zwrotu kosztów zakupu sprzętu medycznego w postaci ortoprotezy w kwocie 150 zł.

W odpowiedzi na pozew (k. 51-55), pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu przyznała, że w wyniku zgłoszenia opisanego w pozwie zdarzenia drogowego wszczęła i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w toku którego wezwała powoda do przedłożenia kompletu dokumentacji medycznej, a następnie skierowała powoda na komisję lekarską. Wskazała, iż na podstawie poczynionych ustaleń ostatecznie przyznała i wypłaciła powodowi zadośćuczynienie w kwocie 15 000 zł oraz zwrot kosztów leczenia w kwocie 1 460,43 zł. W ocenie pozwanej przedmiotowe świadczenie w pełni odpowiadało rozmiarom doznanej krzywdy, a tym samym stanowiło pełną i kompleksową rekompensatę odniesionych przez B. N. (2) obrażeń.

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2014 r. (k. 107) postępowanie w sprawie zostało zawieszono z uwagi na śmierć powoda. Następnie postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2015 r. (k. 118) zawieszono postępowanie zostało podjęte z udziałem spadkobiercy zmarłego powoda – B. N. (1).

Na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. powódka podtrzymała powództwo. W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2012 r. w S. przy ul. (...) doszło do wypadku drogowego, w którym E. K. kierujący samochodem marki N. (...) o nr rej. (...), w wyniku niezachowania należytej ostrożności, potracił przechodzącego przez przejście dla pieszych B. N. (2). Poszkodowany został przewieziony do (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. T. S. w S., gdzie rozpoznano u niego wieloodłamowe złamanie typu III B wg A-G części dalszej podudzia prawego. Został poddany zabiegowi operacyjnemu otwartego nastawienia złamania podudzia prawego i stabilizacji kości piszczelowej. B. N. (2) został wypisany ze szpitala w dniu 30 stycznia 2012 r. w stanie ogólnym dobrym z zaleceniem stosowania kul łokciowych, leczenia farmakologicznego oraz dalszej kontroli w poradni ortopedycznej.

Proces gojenia rany nie przebiegał u pacjenta prawidłowo. W dniu 5 czerwca 2013 r. B. N. (2) został ponownie hospitalizowany. Wykonano u niego usunięcie zespolenia wewnętrznego z kości piszczelowej podudzia lewego oraz usunięto tkanki martwicze. Pacjent został wypisany w dniu 19 czerwca 2013 r. w stanie ogólnym dobrym. Zalecono stosowanie kul łokciowych, dalszej antybiotykoterapii oraz kontroli w poradni ortopedycznej. W toku leczenia zalecono pacjentowi zakup i stosowanie ortoprotezy, którą B. N. (2) zakupił za kwotę 150 zł.

Długotrwałym następstwem wieloodłamowego otwartego złamania podudzia lewego, jakiemu uległ B. N. (2) w wyniku kolizji z dnia 20 stycznia 2012 r. było przedłużone gojenie się rany i przewlekłe zapalenie kości piszczelowej oraz upośledzenie stawu skokowego. Proces zapalny miał charakter przewlekły. Stan B. N. (2) będący bezpośrednim następstwem wypadku spowodował konieczność korzystania przez niego z opieki i pomocy osób trzecich przy wykonywaniu czynności życia codziennego oraz przy wizytach lekarskich i zmianach opatrunków przez okres około 1,5 roku. Odniesione przez B. N. (2) obrażenia spowodowały u niego 20 % trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód:

- karty informacyjne leczenia szpitalnego k. 26-27, 36

- dokumentacja medyczna k. 28-32

- zaświadczenia lekarskie k. 35, 37-38
- faktura VAT k. 40
- pisemna opinia biegłych sądowych k. 169-172

Przed zdarzeniem z dnia 20 stycznia 2012 r. B. N. (2) pracował jako laminiarz na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z (...) spółka jawna. Przeżyty wypadek spowodował u niego długotrwałe dolegliwości bólowe oraz wywołały problemy ze snem. Odniesione obrażenia uniemożliwiły mu nadto kontynuowanie pracy zarobkowej, co wywołało u niego obniżenie nastroju i apatię.

Dowód:

- zeznania świadka M. N., k. 144-145
- zeznania powódki, k.130-131
- zaświadczenie z dnia 04.04.2013 r. k. 39

Wyrokiem z dnia 29 maja 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie uznając E. K. za sprawcę wypadku z dnia 20 stycznia 2012 r., warunkowo umorzył postępowanie karne o ten czyn. Sprawca przedmiotowej kolizji posiadał obowiązującą w tej dacie umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, zawartą z (...) spółką Akcyjną V. (...) z siedzibą w W.. Pismem z dnia 30 kwietnia 2012 r. (wniesionym w dniu 9 maja 2012 r.) B. N. (2) dokonał zgłoszenia we wskazanym towarzystwie ubezpieczeń szkody na osobie spowodowanej wypadkiem komunikacyjnym i wniósł o przyznanie z tego tytułu zadośćuczynienia w kwocie 35 000 zł oraz zwrotu kosztów opieki w kwocie 3 920 zł. W toku postępowania likwidacyjnego poszkodowany został skierowany na komisję lekarską. Decyzją z dnia 3 grudnia 2012 r. (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. przyznała B. N. (2) kwotę 1 000 zł tytułem odszkodowania za szkodę na osobie z dnia 20 stycznia 2012 r. Następnie decyzją z dnia 1 lutego 2013 r. ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu zadośćuczynienie w dalszej kwocie 14 000 zł oraz 900 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Pismem z dnia 27 maja 2013 r. B. N. (2) wezwał (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 450,43 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwoty 869,23 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych. W decyzji z dnia 28 czerwca 2013 r. ubezpieczyciel przyznał odszkodowanie w zakresie zwrotu kosztów dojazdów 110 zł. Następnie decyzją z dnia 31 lipca 2013 r. przyznał poszkodowanemu zwrot kosztów leczenia w kwocie 450,43 zł. W toku dalszej przedsądowej korespondencji stron pozwane towarzystwo ubezpieczeń podtrzymało dotychczasowe decyzje, stwierdzając brak podstaw do podwyższenia przyznanego świadczenia.

Niesporne, nadto dowód:

- wyrok k. 13-14
- zgłoszenie szkody z 30.04.2012 r. k. 15-17
- pismo z dnia 11.05.2012 r. k. 18, 71-72
- pismo z dnia 06.06.2012 r. k. 19
- decyzja z dnia 03.12.2012 r. k. 20
- decyzja z dnia 01.02.2013 r. k. 21
- pismo z dnia 27.05.2013 r. k. 22-24
- decyzja z dnia 28.06.2013 r. k. 65

- decyzja z dnia 31.07.2013 r. k. 64

- pismo z dnia 01.07.2013 r. k. 25

- opinia lekarska k. 33-34, 67-70

B. N. (2) zmarł w dniu 16 lipca 2014 roku. Spadek po zmarłym na podstawie testamentu notarialnego nabyła w całości wprost jego córka B. N. (1)

Dowód:

- odpis skrócony aktu zgonu k. 104

- postanowienie SR Szczecin-P. i Zachód w S. z dnia 11.05.2015 r. k.116

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania w zakresie zadośćuczynienia za krzywdę stanowił art. 444 § 1 k.c. oraz art. 445 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl art. 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Natomiast stosownie do treści art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4).

Z kolei art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Przesłankami odpowiedzialności cywilnej za szkodę na osobie jest zatem powstanie rozstroju zdrowia lub uszkodzenia ciała oraz związek przyczynowy między doznaną z tego tytułu krzywdą, a zdarzeniem, które przypisać można stronie pozwanej. Podstawą zasądzenia świadczenia są zaś cierpienia fizyczne i psychiczne związane ze stanem zdrowia, określane mianem krzywdy, a także koszty związane z leczeniem tych dolegliwości. Godzi się wskazać, że ustawodawca posłużył się jedynie zwrotem możliwości przyznania tytułem zadośćuczynienia „odpowiedniej sumy”. Ocena sądu nie może być przy tym dowolna, a poparta wszechstronnym rozważeniem ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w tym zakresu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, możliwych następstw fizycznych i psychicznych, w tym także tych, które mogą wystąpić w przyszłości. Odpowiednia suma w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. nie oznacza sumy dowolnej, określonej wyłącznie według uznania sądu, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 62/09).

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, że źródłem odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej wobec powódki był wypadek, jakiemu w dniu 20 stycznia 2012 r. uległ B. N. (2). Niespornym pozostawało pomiędzy stronami także to, że pozwana udzieliła sprawcy przedmiotowego zdarzenia, ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana nie kwestionowała legitymacji procesowej powódki, będącej spadkobierczynią poszkodowanego. Zauważenia przy tym wymagało, iż zgodnie z art. 445 § 3 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego. Oznacza to, że rozważane roszczenie w zasadzie nie podlega dziedziczeniu, jako ściśle związane z osobą zmarłego (art. 922 § 2 k.c.), jednak w drodze wyjątku ustawodawca dopuścił dziedziczenie roszczenia o zadośćuczynienie w razie wytoczenia powództwa za życia poszkodowanego. Z uwagi na fakt, iż pozew w niniejszej sprawie został wniesiony przez B. N. (2) w dniu 13 grudnia 2013 r. nie mogło budzić wątpliwości, iż powódka mogła dochodzić tego roszczenia jako jego spadkodawca (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., sygn. akt I CSK 389/10 LEX nr 848122). Dodatkowo wymaga podkreślenia, iż śmierć poszkodowanego na dzień wyrokowania nie mogła mieć wpływu na wysokość określenia należnemu mu zadośćuczynienia (podobnie SN w wyroku z dnia 24.03.2011 roku, I CSK 389/10).

Ustalenia faktyczne w sprawie sąd poczynił zarówno w oparciu o dowody z dokumentów, których autentyczności i wiarygodności nie negowała żadna ze stron, jak również w oparciu o osobowy materiał dowodowy w postaci zeznań. Zeznania powódki i świadka M. N. w zakresie przebiegu leczenia i rekonwalescencji B. N. (2) sąd ocenił jako zgodne oraz znajdujące odzwierciedlenie w złożonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. W tym miejscu należy podkreślić, iż ustalenie kluczowych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. zdrowotnych następstw zdarzenia drogowego z dnia 20 stycznia 2012 r., wymagało skorzystania z wiedzy specjalnej z zakresu medycyny. To zaś w myśl art. 278 §1 k.p.c. obliowało sąd do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii. Opracowaną w sprawie opinię biegłych sąd ocenił jako rzeczową, spójną i wyczerpującą. Biegli opisali proces leczenia poszkodowanego, występujące u niego schorzenia związane z przedmiotowym wypadkiem oraz jego długotrwałe następstwa w zakresie stanu zdrowia B. N. (2).

Z treści przedmiotowych opinii wynikało, że poszkodowany w wyniku wypadku z 20 stycznia 2012 r. doznał otwartego złamania podudzia lewego. Wiązało się to z dolegliwościami bólowymi i długotrwałym procesem leczenia, a także koniecznością korzystania z opieki i pomocy osób trzecich. Odniesione obrażenia spowodowały u B. N. (2) 20 % trwałego uszczerbku na zdrowiu.

W ocenie sądu opinia biegłych stanowiła miarodajną podstawę ustaleń faktycznych dotyczących stanu zdrowia poszkodowanego. Wydane zostały przez osoby dysponujące odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym na podstawie zgromadzonej w toku postępowania dokumentacji medycznej, której rzetelności i autentyczności żadna ze stron nie podważała. W treści opinii biegli zawarli zaś logiczne uzasadnione wnioski. W tym stanie rzeczy oceny przedstawione przez biegłych sąd ocenił jako wyczerpujące i spójne. Odnotować przy tym należy, iż żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do treści opinii, akceptując tym samym zawarte w niej wnioski.

Rozstrzygając natomiast o zakresie roszczenia powódki związanego ze szkodą na osobie sąd uznał, że podstawą faktyczną do wypłaty zadośćuczynienia były w pierwszej kolejności cierpienia fizyczne i psychiczne, jakie dla B. N. (2) wiązały się z samym wypadkiem. Były one spowodowane zarówno dolegliwym bólem jak i szokiem wywołanym okolicznościami wypadku, w szczególności nagłym uderzeniem przez jadący pojazd, a następnie dotkliwym upadkiem. Sąd miał również na uwadze związane z tym dolegliwości i niedogodności w funkcjonowaniu w życiu codziennym. Wiązało się to z ograniczeniem jego sprawności i rezygnacją z dotychczasowego sposobu zarobkowania. Od chwili wypadku jego zachowanie zmieniło się - stał się osobą apatyczną, miał problemy ze snem. Zrezygnował z uprawiania działki, czy spacerów z psem.

Na podstawie powyższych ustaleń sąd doszedł do przekonania, iż powódka zasadnie domagała się od strony pozwanej dalszego zadośćuczynienia twierdząc, iż poszkodowany nie uzyskał dotąd wystarczającego zaspokojenia swoich krzywd. Nie sposób bowiem uznać za przekonującą argumentacji pozwanej opartej na założeniu, że kwota przyjęta przez towarzystwo ubezpieczeń mogła zniwelować uzasadnione poczucie krzywdy występujące u poszkodowanego

w związku wypadkiem. Taka suma nie mogła bowiem z pewnością zrekompensować w pełni wszystkich następstw doznanych obrażeń, które ujawniły się w życiu B. N. (2) po wypadku. W ocenie sądu taki cel świadczenia oznaczonego w art. 445 § 1 k.c. mógł zostać osiągnięty dopiero przez uzyskanie zadośćuczynienia w kwocie dalszych 20 000 zł. Zdaniem sądu taka właśnie suma była adekwatna do zakresu cierpień fizycznych poszkodowanego, konieczności znoszenia długotrwałego leczenia, w tym dwukrotnych zabiegów operacyjnych oraz braku możliwości kontynuowania pracy i aktywnego spędzania wolnego czasu. Przedmiotowy wypadek istotnie i długotrwanie wpłynął na funkcjonowanie B. N. (2) w życiu codziennym. Krzywda w rozmiarze ustalonym przez biegłych w powyższy sposób uzasadniała przyznanie zadośćuczynienia w wysokości większej niż uprzednio przyznane w kwocie 1 000 zł a następnie 15 000 zł.

W konsekwencji tych ustaleń sąd uwzględnił powództwo w zakresie żądania zadośćuczynienia za krzywdę w całości, uznając, że dopiero tak określone zadośćuczynienie będzie stanowiło właściwą rekompensatę za cierpienia psychiczne i fizyczne B. N. (2) doznane w wyniku przedmiotowego wypadku komunikacyjnego.

Strona powodowa dochodziła w niniejszym postępowaniu także zwrotu kosztów zakupu ortoprotezy w kwocie 150 zł. Przepis art. 444 § 1 k.c., stanowi, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Dyspozycja tego przepisu obejmuje wszystkie wydatki, pozostające w związku z zdarzeniem będącym podstawą odpowiedzialności. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego sąd nie miał wątpliwości, iż konieczność poniesienia wydatku na ortoprotezę pozostawała w bezpośrednim, adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem, co wynikało z treści zaleceń szpitalnych w karcie informacyjnej z dnia 19 czerwca 2013 r. jak również zaświadczenia lekarskiego z dnia 27 sierpnia 2013 r., a jednocześnie koszt ten został udokumentowane złożoną fakturą VAT. Niewątpliwie odpowiedzialność za szkodę na osobie obejmuje również wyniki z tego tytułu uszczerbki majątkowe.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Należało przy tym mieć na względzie, iż wypłata świadczenia przez ubezpieczyciela powinna nastąpić ciągu 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o powstaniu szkody, co wynika wprost z unormowań zawartych zarówno w Kodeksie cywilnym (art. 817 § 1), jak i w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (art. 14 ust. 1). O odsetkach w zakresie kwoty zadośćuczynienia sąd rozstrzygnął zgodnie z żądaniem pozwu. Mogły one bowiem zostać naliczone od kwoty odszkodowania należnego w czasie, gdy odszkodowanie stało się wymagalne. Ponieważ w dniu 29 stycznia 2013 r. po stronie pozwanej istniał już obowiązek zapłaty zadośćuczynienia, możliwym było ustalenie daty początkowej naliczania odsetek od tej daty. W sytuacji, gdy powódka zgłosiła żądanie w dniu 9 maja 2012 r. zasadnym było uznanie, że jej żądanie stało się wymagalne po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia. Powyższe zaś skutkowało uznaniem, że w dniu 29 stycznia 2013 r. pozwana pozostawała już w zwłoce z zapłatą zadośćuczynienia. Z wyżej wskazanych względów na uwzględnienie zasługiwało także żądanie odsetek w zakresie kwoty 150 zł począwszy od dnia wniesienia pozwu. Poszkodowany w toku postępowania przesądowego wezwał bowiem pozwaną do zapłaty zwrotu kosztów leczenia.

Orzekając o odsetkach sąd miał przy tym na względzie, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Wzmiankowany przepis został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. zasądzone odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki za opóźnienie.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajdowało podstawę w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Zauważyć należało, iż w rozpoznawanej sprawie powódka okazała się stroną wygrywającą sprawę w całości, co dawało podstawę dla obciążenia pozwanej całością poniesionych przez stronę powodową kosztów postępowania. Na przedmiotowe koszty koszty składała się kwota 2.400 zł uiszczona tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, tj. w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) oraz kwota 34 zł uiszczona tytułem opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw. Wymaga podkreślenia, iż Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w sprawie podwójnej stawki minimalnej przy określenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika powoda, bowiem niniejsza sprawa była sprawą typową, o nieskomplikowanym stanie faktycznym i prawnym, a zatem nie wymagającym zwiększonego nakładu pracy pełnomocnika strony powodowej.

Orzekając w zakresie kosztów postępowania sąd miał na względzie, iż strona powodowa została w całości zwolniona od kosztów sądowych. W związku z tym, że pozwana przegrała sprawę w całości, sąd w punkcie III wyroku działając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 1 008 zł stanowiącą nieuiszczoną przez powódkę opłatę sądową od pozwu.

SSR Julia Ratajska

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...) M. (...)

5. (...) B. M.(...) Oddziału (...) (...)

6. (...)

(...)

.